

El rigor d'«Ullal»

Que una publicació com *Ullal*, revista d'història i cultura de la Safor, haja arribat al número 5, amb el rigor i l'interès que l'ha caracteritzat, és un fenomen demostratiu de la capacitat i la lucidesa de l'equip que la fa i del clima intel·lectual que ha generat aquella comarca valenciana.

És també, un indicador i un exemple d'allò que es cou en aquest país nostre quan les idees són clares i no es fan concessions a la mediocritat i el seguidisme. Crec que no m'enganyo si afirmo que l'Ajuntament de Gandia, primerament, i el Centre d'Estudis i Investigacions Comarcals Alfons el Vell, després, han donat cobertura a la revista perquè no els ha quedat més remei.

Doménech ROS

Més concretament, l'ajuntament ha hagut de donar protagonisme en la nova gestió del Centre als representants del coherent i plural (i no són termes contradictoris!) sector intel·lectual que ha fet possible *Ullal* o s'hi ha vinculat d'una manera o una altra.

Una característica principal que s'agraeix en aquesta revista és, doncs, la independència. Una independència que s'ha imposat gràcies a l'ambició cultural i a l'alt nivell d'anàlisi i d'estudi. El número 5, aparegut amb un retard que el consell de redacció excusa en una nota, n'és una prova.

Un treball d'Àlicia Yañini sobre el caciquisme electoral a Gandia entre 1876 i 1901, un article de Roderic Ferrer sobre els mètodes municipals de

Portada del número 5 de la revista «Ullal», corresponent a l'estiu i aparegut amb bastant retard

cristianització al segle XV, i les seccions «Documents per a una història de la Safor» i «Hemeroteca», constitueixen la part dedicada a la història. D'ecologia, en parla Jesús Villaplana. I d'educació, concretament del pas d'EGB a BUP, en parlen Vicent Garrido i Anna Doménech.

Són, però, la literatura i l'arquitectura i l'urbanisme els dos blocs més atractius d'*Ullal*-5. La primera, pel rescat de la figura de Lluís Català que fa Joan M. Monjo, amb una aproximació biogràfica a un escriptor, no de primera línia, però sí mereixedor d'atenció. L'arquitectura i l'urbanisme troben —ara en clau tècnica, com en l'article de Vicent Pérez Guillén sobre l'enrajolat dels «Quatre elements» al Palau dels Borja; ara amb voluntat de recuperació històrico-artística, com és el cas del treball de J. A. Gisbert i Ximo Company sobre l'Alcudiola i Rafelcofer; ara clarament inserit en l'actualitat urbanística de Gandia, cas de l'entrevista de Ximo Company i Ferran Garcia a l'arquitecte Ferran Mut— una atenció especial en la revista. *Ullal* ha fet, sens dubte, una altra passa en el ferm camí d'intervenció i investigació cultural a la Safor.

Les tribus

A Madrid sembla que acaben de descobrir les tribus. Ho diu *El País*, i, per tant, deu ser veritat. A Madrid, últimament, i amb això de la modernor de la capital, de tant en tant, quan descobreixen una cosa que ja fa anys que roda pel món, es pensen que l'han inventada ells. Són així, els nostres amos i veïns.

Bé, doncs, ara han descobert que tot això dels *rockers*, els *mods*, els *punks*, i altres variants de la fauna humana, són cosa del gènere tribal. Només, que s'hi han quedat curts. Ho han deixat en epifenomen de la moda, les caçadores de cuir, els penjolls, els cabells de colors, i a tot estirar, l'especial socialització de disco-

teques i hamburgueseries. Tot plegat, no és massa greu, encara.

Perquè on van per davant és a Londres, i per derivació a Liverpool i Birmingham també, en matèria de retribalització. Ja se sap que Londres i voltants, d'ençà dels Beatles i de Lady Mary Quant (la inventora de la minifalda, per si algú no se'n recorda), és la veritable capital de la modernor europea. I no Madrid. A pesar de la Thatcher i del Tierno. A Londres, doncs, i a les grans ciutats angleses, les tribus urbanes són tri-

El punt de Mira

bus de debò, amb tots els ets i els uts, com les d'abans, com les de l'Àfrica i les de l'Amazones. No només amb emblemes de cuirs, xapes, colors de cabellera, insígnies i plomalls. Sinó amb la substància tribal més seriosa: delimitació del territori propi, rituals d'iniciació, capitosts i jerarquies, joves guerrers defensors de la frontera, batalles en regla, odis feroços, pertinença exclusiva, lleialtats i sang. Com han de ser.

Crec que en fan pel·lícules i tot, d'aquestes glòries de la modernitat urbana, on els herois de les noves tribus es maten esplendorosament pels carrers, els guerrers en moto es decapiten, es desbudellen, es socarren o s'esclafen els cranis per l'honor de la causa. El paleolític, germans, està servit. No hi ha moda més moderna.

Joan F. Mira